

Теофил Панчић, *Кроз клисурина*, «Библиотека XX век», Београд 2007, стр. 408.

Одмах да кажем: Теофил Панчић је добар колумниста. Његов стил је течан, његова размишљања повезана, његове идеје привлачно изнесене, уз маштовите слике које се просто лепе за читаоца. Он је често духовит и оштроуман. Чак и када производи много (а Панчић пише и за «Време», и за «Пешчаник» и за «Хелсиншку повељу») то није само «одрађивање посла». Он и тада даје занатски ваљано урађене производе. Многи га оговарају због тога што нема факултет. Али, Панчић је пуно књига прочитао. И, што је важније, многе је и разумео. Искрен да будем, он често пише боље од многих интелектуалаца окићених највишим академским титулама.

У чему је онда проблем? Можда баш у заводљивости коју носи Панчићева даровитост. Као што знамо, «Лукави», од кога се у Оченашу молимо да нас Господ избави, врхунске је интелигенције. Баш као такав, он производи Зло. Панчић је неспорно даровит. Али, мисаони контекст у коме се он креће усмерава његову даровитост у правцу који није баш сасвим непроблематичан. Тај мисаони контекст, као што се види из ове Панчићеве књиге, зове се интелектуални глобалистички конформизам. Са моћним транснационалним структурама иза себе, Панчићу одиста није тешко да «храбро» јуриша на овдашње џепове отпора ономе што се назива «евроунионизам» или «неолиберални расизам».

Као и други крсташи глобализма, и Панчић верује да је витез који се бије са двоглавом аждахом. Једну главу чине светски «турболевичари» (121) типа Чомског или Наоми Клајн (122). Другу главу чине локални десничари, са типичним «ксенофобичним, популистичким, деломце отворено профашистичким дискурсом» (121). Храбри витез Теофил јуриша на ову другу главу, замахује мачем, витла копљем. А када је посече, вероватно планира да крене у обрачун и са првом, «турболевом» главом бештије. Тешко Наоми Клајн, само када је се Теофил дочепа!

Али, оно што је озбиљно у читавој ствари јесте Панчићево језично произвођење мржње, својеврсна лингвистичка контаминација наше медијске сцене. Панчић и сам, у овој

књизи, лепо каже да се Зло увек најпре зачне у језику (138). Наиме, протофашистички језик нетрпељивости најчешће у себи крије «неподношљиву лакоћу демонизирања Другог» (160). Други, самим тим што је Други, постаје непријатељ (247). Јер, као што добро објашњава Панчић, проблем са обичним, «малим» човеком, али и са многим интелектуалцем, јесте што су они често «систематски лишени способности уживљавања у позицију Другог» (371). Пошто нису у стању да се поставе у положај Другог, они га не разумеју. Пошто га не разумеју, они га се плаше. А пошто га се плаше, они га мрзе.

Први учинак мржње је *псовка*, непрестано мисаоно и вербално обезљуђење Другог. «Они (протофашисти – А. С) искрено не могу да верују да има људи који не функционисају у том (њиховом – А. С) појмовно-вредносном регистру» (372). Зато за њих Други престаје да буде човек и постаје полуживотиња. Статус животиње Други најпре добије у језику («свиња», «стока», «смрад»). Из таквог језика лако проистекне Злочин. А прва најава злочина управо је језичка дехуманизација Другог. «Оно што је неопходно учинити у припремној фази Злочина», лепо запажа Панчић, «јесте симболичко обезљуђење будућих жртава» (125).

Парадокслано је да Панчић, тај горљиви бранилац Другог, уопште и не примећује да и он сам има свог Другог! Да и он има предмет потпуног неразумевања, страха и мржње. И да се та систематска мржња завршава потпуним обезљуђењем Другог. Његов Други зове се – Националоста, Патриота. И сада гледајте како се код Панчића појављује све оно протофашистичко у језику, управо оно што и сам Панчић претходно препознаје као Велику Најаву Злочина!

Најпре, обезљуђење. Патриоте нису људи. Када они говоре то је «родољубиво гроктање» (128). Када се патриоте узнемире они се «ускрекетају» (360). Патриоти немају људске, већ «рутаве уши» (79). Они су «разлармана каста потконтиненталних Двопапкара, радосних да смрде» (71). Да, главно у обезљуђењу је оптужба да неко смрди. Придев «смрдљиви» најбољи је начин нечијег поживинчења. «Смрдљиви Јеврејин» заудара зато што није човек. И пошто Јевреји смрде, «коначно решење» јеврејског питања није покољ, већ проста техника друштвене хигијене.

Послушајте сада Панчића. За њега «фекални Патриота» (147), као део «парапатриотске екипе, вазда спремне да засмрди где год и ком год треба» (207), израста у особени философско-теолошки појам. Аутор тог појма је лично Теофил Панчић, а појам гласи: «Говночовек» (254)! То је супротни, али истински лик «Богочовека – на којег се лицемерно и одурно позивају сви ти Десни Традиционални Патриотски Хришћански Листови» (254). Такав «Говно-човек» по правилу «засвињи све чега се дотакне» (366).

Стога свака ствар коју додирне «фекални Патриота» добије «специфично смрдуцав етничко-политички прелив (пролив?)» (366).

Наравно, све је ствар друштвене хигијене. Када се, одмах после 5. октобра, а ваљда посебно после 12. марта, водило рачуна о хигијени, такви су избацивани напоље просто «да не смрде по кући» (378). Нажалост, са том хигијеничарском праксом се много брзо одустало. Али, има још наде. Само да еврореформске снаге победе!

За Панчића је патриотизам такво супстанцијално зло да једноставно не може бити доброг патриоте. Као што за нацисте не постоји Добар Јеврејин, тако ни за наше грађанистичке протофашисте не постоји Добар Патриота. Он је увек само Националиста, у којем год облику да се јави. Панчић даје једну потпуну и надахнуту класификацију свих националиста.

У прву категорију спада «полуписмена фукара» (145). Њу одликује «неопевано и неопевљиво просташтво и баналност гротескних паланачких Родољубаца» (391). То су по правилу «задригле паланачке будалетине» (367) које «још нису ни примиле хришћанство, о просветитељству је бесмислено нагваждати: до тога ће им требати око 1500 година након христијанизације» (348). Када се ти Двопапкари окупљају, рецимо на «скрнавом летњем дернеку у Гучи» (120), они долазе «из само два правца: с Коца и Конопца» (111). Наравно да такве сподобе које се деру по Гучи и нису људи већ «двоножни егземплари» (145). Најгоре је, међутим, упозорава нас Панчић, што тај «задригли фашистoidни полусвет» (315) заправо «све време мерка најпогодније место да нас побаца у кањон» (349). Зато, ваљда, са националистичком фукаром човек никада не може бити довољно суров.

Друга категорија српских националиста јесу интелектуалци. То је «перверзни сој негованих, знањем, елоквенцијом и отменим манирима пристојно опскрбљених Патриота Опште Праксе међу интелектуалцима» (145). Одмах сам се и сам препозано међу овим сојем. Али, остало ми је нејасно, зашто оно - «перверзни»? Знам да протофашизам уз «погрешне» идеје или порекло обавезно додаје и моралну исквареност која се по правилу испољава у сексуалној перверзији. Јевереји су, тако, били не само смрдљиве свиње, већ и мужелошци и скотолошци. Зато ме је копкало коју врсту сексуалне перверзије упражњавамо ми, интелектуалци-националисти? Убрзо ме је Панчић лишио сваке неизвесности. Лепо је објаснио да све те «`фине` десничаре увек и свугде параеротски узбуђују ти *дивљи примитивци* » (159). Дакле, најзад је разоткривена наша Тајна! Ти националистички интелектуалци, сви ти кабинетски десничари, заправо су само добро прикривени хомосексуалци, латентни мужелошци који перверзно уживају у

прљавом, али јаком мушком телу Примитивног Националисте!

Хеј, али откуда сада «хомофобија»? Није ли Панчић представник потпуне ЕУ толеранције и потпуних сексуалних људских права? Не залаже ли се и сам за легализацију «лаких» дрога и озваничење хомосексуалних «бракова» (330)? Да, али протофашизам је неумољив господар. На површини можете бити колико хоћете «толерантни» и «људскоправашки». Али у својој менталној дубини ви остајете нетрпељиви, зли и дискриминаторни. Зато ћете, у обезљуђењу Другог, применити сав уобичајени арсенал протофашистичких стереотипа. Па чак и оне који су у непосредној супротности са вашом сопственом идеологијом!

Али, да се вратимо Панчићевој типологији националиста. Следећи њихов сој су наизглед пристojни и нормални људи. У тај сој не спада нити фукара, нити интелигенција. Чине га људи из средње или чак из више класе (тзв. јапи-фашисти; 79). Наизглед нормални националиста заправо је, подучава нас Панчић, «болесно, упадљиво нормалан». А свако ко је гледао Хичкокове филмове, а Панчић их је гледао све па зато и зна, нема никакву недоумицу да су управо такви «најсумњивији». «Тај је манијакални убица, види му руке, отр`о их о завесу» (70).

Каква проницљивост! На Примитивном Националисти и на Интелектуалцу-Националисти одмах се лепо види ко су и шта су. Први је смрдљива свиња, други је перверзна педерчина. Али, неки националисти су толико покварени да се мајсторски прерушавају у Нормалне људе. Но, не могу преварити нашег Теофила. Његов њух их неумољиво детектује. Баш то што изгледају «некако исувише нормално» за Панчића је најбољи доказ да су заправо ненормални! И он, неумољив као смрт, строг али праведан, упире прстом у њих, разоткрива њихов унутрашњи смрад, разоткрива тог Говно-човека, тог фекалног Патриоту, и објављује: «Хигијеншите их! Да нам више никада не смрдуцају по кући!».

Ако сте мислили да је овим употпуњена Панчићева класификација и да сада ни једна фела националиста није остала непокривена, грдно се варате. Остала су – њихова деца! Да, чак су и деца Националиста и Патриота некако другачија. Разумљиво, јер је национализам таква генетска болест која се преноси са колена на колена. Отуда наш хигијеничар Панчић не може а да се не осврне и на њихов «смрад». Дакле, подучава нас Теофил, свима је познато да су «деца осмошколске доби, мушка особито, неретко баш красни мали фашисти» (278). Чак и када су наизглед добра и потичу из ваљаних породица, та деца су суштински зла јер долазе из добрих, али *националистичких* породица. «Нису они Прљави Мали Фашисти зато што су`неваљали`, напротив, као

добра деца

, они постају верне копије својих наказних родитеља, покорно репродукујући њихов говнарски велтансцхауунг до у лошу бесконачност. Сва велика зла овога света починила су бивша

добра деца

, таквих се треба клонити као куге» (277).

И када таква, наказна деца од наказних родитеља постану тинејџери, она не могу бити ништа друго до Млади Мутанти. Сва та балавурдија, објашњава Панчић, која данас пева српску химну на трибинама и по улицама кличе «Косово је срце Србије», заправо је састављена од «Мутанта Деведеетих» (380). Реч је о новом поколењу младих националиста, «застрашујуће мутираних у складу са оном врстом генетског инжењеринга који је деведесетих обликовао наше животе, а од којих су они најтеже могли да се одбране, јер нису поседовали искуство» (380). Ти Млади Мутанти баш су се накотили, вајка се Панчић, свуда их има, а што је најгоре, лепо се види да не воле наше пријатеље из Брисела и Вашингтона, да не уживају да гледају Б92, да не воле да слушају Две Свете Цеце из «Пешчаника», да одбијају Суочавање Са Српском Геноцидном Прошлошћу.

Али, ништа их неће спасити. Срећом, ту је Велики Хигијеничар! Он ће их намирисати, он ће их разобличити, он ће их неумољиво означити. Све њих, и оне примитивне, и оне образоване, и оне сиромашне, и оне богате, и оне старе и оне младе, и децу, и старце, све, све... Нико се неће извући, на све њих Велики Хигијеничар удариће једно велико и неумољиво «О». А оно ће значити - «Очистити!». И када дође дан, о само када дође тај велики Дан Хигијене, и када нам наши вашингтонски пријатељи пошаљу довољно јаку екипу за дератизацију и деконтаминацију, и када хиљаду младих «ЕУ-нема-алтернативе»-Хигијеничара уђе у школе и на факултете, у болнице и породилишта, о какво ће само Чишћење онда да настане! Све ће да прашти од чистоће, све ће да прашти од хигијене! А Велики Хигијеничар само ће задовољно да гледа, да пије своје «Златорог» пиво (јер, како нам је лепо објаснио, «свако ко зна нешто о пиву радије ће купити Златорог из Лашког од било којег домаћег пиволиког бућкуриша»; 97) и да каже: «Ове овде сам средио, дајте сад да се мало позабавим и са Наоми Клајн!».

Али, до тога дана, наш Велики Хигијеничар не губи време. Он наставља да вредно удара «О» на сваког код кога намирише ту страшну болест звану национализам. И ево га како никога не прескаче. Ни Наташу Јовановић (СРС), која је «разуларена Гибаничаруша» (80), ни Бору Ђорђевића, који је «осведочени, експлицитни и несумњиви ратно-националистички хушкач» (257), ни Александра Вучића, који је «јапичетник који би код Хичкока сигурно играо одликаша-масовног убицу» (82), ни Матију Бећковића, који је «један од апостола српске срамоте» (273), ни Алексу Ћиласа, који када говори има

«Излив Слузи у Јавности» (73), ни Косту Чавошког, који је «опскурни радикално десничарски политикант» (137) који се «одао геноциду» (137)...

Да, неумољив је Панчић. Јер, ти националисти баш умеју да га изнервирају. Они из својих «гадних уста» (207) штошта «умеју да изарлаучу» (81), да «паламуде» (141), «лупетарају» (177) «сумануто трућају» (179)... Ако још у томе има неке аргументације, неког знања или логике, нико љући од Панчића. Зато је Теофил посебно бесан на Чавошког. Зато, док се сећа како је Чавошки својевремено негде нешто «истртљао» (за то што он говори, вели Панчић, «не постоји уљудија реч»; 136), Теофил каже да «ликови попут Чавошког симболички запишавају наше будуће гробове и радосно јашу на бомби која откуцава» (136). Стога се Панчић с правом пита: «колико би то људи требало да помре па да Чавошки заћути?» (137)

Али, не брине Панчић, ућутаће Чавошки, ућутаће Алекса Ћилас, ућутаће Матија Бећковић, ућутаће сав тај «перверзни сој негованих, знањем, елоквенцијом и отменим манирима пристојно опскрбљених интелектуалаца». Они ће бити коначно ућуткани у том великом Дану Хигијене. После њега Србија ће коначно бити стерилно чиста, коначно умивена, коначно еуропејска, и коначно спремна да коначно буде вазнесена на коначно небо пуноправног чланства НАТО пакта. О, та дивна Коначна Решења! Помолимо се Светом Теофилу, да тај Дан што пре дође!

Печат, 11. април 2008, бр. 8, стр. 54-57.